

Før beslutningsforslagene behandlede Folketinget i foråret 1995 forespørgsel F 42 om etablering af tværfaglige a-kasser, fremsat af V, K og Fremskridtspartiet, og lovforslag L 203 om opblødning af regler om faglig afgrænsning, fremsat af V og K. Der er altså tale om et forslag, som Folketinget har drøftet og forkastet adskillige gange de sidste 3-4 år.

Det fremgår af Folketingets forhandlinger, at argumenterne for og mod oprettelse af tværfaglige a-kasser naturligt nok også er blevet genbrugt flittigt fra gang til gang.

Imidlertid har der jo været et valg, siden sidste gang forslaget blev drøftet. Folketinget og regeringen har fået en ny sammensætning, så det er vel fair nok, at partierne bag forslaget gør et nyt forsøg.

Det kommer dog nok ikke som den store overraskelse, at heller ikke den nuværende arbejdsminister og den øvrige regering kan støtte forslaget. Regeringens udgangspunkt er, at den faglige afgrænsning og forbindelserne mellem de faglige organisationer og a-kasserne har nogle grundlæggende fordele og kvaliteter, som bør bevares.

De fagligt afgrænsede kasser har indgående kendskab til løn- og ansættelsesvilkårene og uddannelserne inden for deres områder. Ud fra denne viden har de mulighed for at give medlemmerne kvalificeret rådgivning og vejledning om relevante forhold på arbejdsmarkedet. De har endvidere mulighed for at etablere tætte kontakter med arbejdsgiverne inden for faget og kan derfor bidrage til at få medlemmerne i arbejde.

Der er i de senere år pålagt kasserne flere nye opgaver, og der er i lovforslaget om arbejdsmarkedsreformens tredje fase lagt op til, at a-kasserne kan komme til at spille en større rolle end hidtil i den aktive arbejdsmarkedspolitik. Kasserne kan inddrages tættere i kontaktforløbet til de ledige og kan eventuelt få overdraget opgaver, der i dag varetages af arbejdsformidlingen.

Den faglige afgrænsning betyder, at der er en vis stabilitet i medlemskredsen. En omfattende og kompliceret forsikringsordning stiller store krav til a-kassernes administration, som til stadihed skal være effektiv og fleksibel. Det kræver store ressourcer til personale og investeringer i teknologi, og det er derfor væsentligt, at kasserne inden for en vis tidsmæssig horisont har nogenlunde sikkerhed for, at det økonomi-

ske fundament for kassens virksomhed ikke bliver bragt i fare.

Det vil være meget vanskeligt for små tværfaglige kasser at leve op til de nævnte krav.

Forslagsstillerne mener, at tværfaglige kasser bedre vil være i stand til at give ledige medlemmer tilbud, der også rækker uden for det hidtidige faglige område, og at forslaget derfor vil medvirke til at øge den faglige mobilitet.

Det tror jeg ganske enkelt ikke er rigtigt. Der er ingen som helst garanti for, at en tværfaglig kasse bedre vil kunne give medlemmerne tilbud uden for deres hidtidige faglige område. De tværfaglige kasser kan bl.a. ikke støtte sig på en korresponderende faglig organisation og derigennem kontakte de relevante virksomheder.

De mange overflytninger viser i øvrigt, at kassestrukturen ikke er til hinder for den faglige mobilitet.

Jeg ved i øvrigt ikke, om forslagsstillerne har ret i, at der vil være færre overflytninger i et system med flere eller udelukkende tværfaglige kasser, men jeg synes heller ikke, at det spørgsmål har nogen væsentlig betydning. Der er i praksis kun problemer i forholdsvis ganske få overflytningssager. I alle andre tilfælde sker overflytning smidigt og problemfrit.

Jeg betvivler ikke, at forslagsstillerne har kendskab til enkelte eksempler på medlemmer, der vurderer, at deres kasse ikke giver dem relevante tilbud om arbejde uden for kassens område af frygt for at miste medlemmet. Men jeg kan oplyse, at det ikke er den slags henvendelser, som Arbejdsministeriets indgående post er fyldt med.

Jeg tror i øvrigt ikke, at de pågældende medlemmer, som forslagsstillerne eventuelt har haft i tale, har ret i deres vurdering. Jeg har meget svært ved at forestille mig, at en kasse skulle lade hensynet til ikke at miste et medlem gå forud for hensynet til medlemmets velfærd.

Forslagsstillerne ønsker, at der skal være større konkurrence om at kapre medlemmer mellem a-kasserne.

Jeg tror ikke, at man skal give markedskræfterne frit spil på a-kasseområdet. Medlemmerne skal have den bedst mulige service til den lavest mulige pris, men først og fremmest skal forvaltningen af de meget store statslige beløb ske på en forsvarlig og korrekt måde. Vi skal ikke have en situation, hvor dette hensyn tilsi-desættes, fordi kasserne skal gøre det så billigt